

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΡΕΜΙΖΟΦ

ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ

ΜΙΑ φορά ζούσε κάποιος έμπορος πολύ φιλάνθρωπος, θεοσεβής και με καλή καρδιά.

Μιά μέρα που πήγαινε σε κάποια έμποροπανήγυρι, άργησε λίγο στο δρόμο και έφτασε άργά την νύχτα σ' ένα πανδοχείο.

Δέν έφαγε απ' την κούρασι, δέν ήπια καν ούτε ένα τσαί, έκανε μόνο την προσευχή του και πλάγιασε.

Τή νυχτα του φάνηκε πως άκουσε χτύπους στο παράθυρο κι' ανασηκώθηκε.

— Ποιός είνε; Τί θέλετε; ρώτησε.

— Αυτή τή στιγμή, του άποκριθήκε μιá φωνή μυστηριώδης, ή γυναίκα του ξενοδόχου φέρνει στον κόσμο ένα κορίτσι, και θέλω να σου πω τή μοίρα του.

— Και ποιά θά είν' ή μοίρα του; ρώτησε ό έμπορος ξαφνιασμένος.

Ή μυστηριώδης φωνή άποκριθήκε:

— Το παιδι αυτό θά ζήση 17 χρόνια, κι' άπάνω στα δεκαεφτά, την ήμέρα που θά γιορτάζη τα γενέθλιά του, θά πεθανη, πέφτοντας σ' ένα πηγάδι!

Είπε αυτά τα λόγια ή φωνή και σώπασε. Ο έμπορος ξαναπλάγιασε χωρίς να δώση και πολύ σημασία σε όσα άκουσε.

Την άλλη μέρα το πρωί όταν ξύπνησε ξαναθυμήθηκε το όνειρό του και πήγε να θρη τον ξενοδόχο. Ή γυναίκα του πραγματικά είχε γεννήσει τα μεσάνυχτα ένα κοριτσάκι.

Ο έμπορος λυπήθηκε το μωρό και θέλησε να το γλυτώση απ' το φριχτό πεπρωμένο του. Γι' αυτό είπε στον ξενοδόχο:

— Θα μείνω εδώ ώσπου να τελειώση ή έμποροπανήγυρις για τις δουλειές μου. Αν θέλεις γίνομα, κουμπάρος σου. Θέλεις να θαφτίσω το κοριτσάκι σου;

Ο ξενοδόχος δέχτηκε και τα θαφτίσια έγιναν με έξαιρετική μεγαλοπρέπεια. Ο έμπορος δέν λυπήθηκε λεφτά.

Όταν όμως τελείωσε ή έμποροπανήγυρις ό κουμπάρος άπχαίρησε τον ξενοδόχο, λέγοντάς του:

— Αν ζήση ή αναδεχτή μου, θά τής αφήσω όλη μου την περιουσία. Και όταν συμπληρώση τα δεκαεφτά χρόνια της θάρθω κι' εγώ να τα γιορτάσουμε μαζί, αν είμαι ως τότε ζωντανός.

Ή κόρη μεγάλωσε. Τα δεκάξη χρόνια της πέρασαν ευτυχισμένα. Είχε γίνει ωραία, όσο καμιά άλλη. Σ' όλο εκείνο το διάστημα ό νουνός της δέν είχε ξαναφανή. Εκείνο το χρόνο όμως, σύμφωνα με την υπόσχεσί του, τον περίμεναν νάρθη να γιορτάση μαζί τους τα γενέθλιά της.

Ο έμπορος όλα αυτά τα χρόνια δέν έπαυε να προσεύχεται και να παρακαλή διαρκώς το Θεό να σκορπίζη τ' αγαθά του σ' όλους τους ανθρώπους. Δέν είχε ξεχάσει την υπόσχεσί του. Ήταν άποφασισμένος να γλυτώση την κόρη απ' το ροιζικό της. Και αφού μόνος αυτός ήξερε τί την περίμενε, μόνο αυτός μπορούσε να την γλυτώση.

Και ό έμπορος ξεκίνησε για το πανδοχείο του κουμπάρου του. Ή αναδεχτή του βγήκε και τον προϋπάντησε:

— Καλημέρα, νουνέ.

Ήταν τόσο ωραία!...

Ο νουνός της τής είχε φέρει ένα σωρό δώρα.

Άρχισαν άμέσως τή γιορτή.

Ο έμπορος είπε στην κουμπάρα του:

— Πάρτε απ' το πηγάδι όσο νερό χρειάζεται για να περάσετε δυό μέρες.

Ή εκείνη γέμισε όλα τα δοχεία του σπιτιού με νερό.

Ήπειτα ό κουμπάρος διέταξε να σκεπάσουν το πηγάδι με ένα χοντρό δέ-

μα. Ήπέβλεψε μάλιστα ό ίδιος στην εκτέλεσί της εργασίας. Είχε άγγρασει το δέρμα μόνος του.

Ή έλος ήρθε ή επέτειος των γενεθλίων της αναδεχτής του.

«Την ήμέρα τής 17ης επέτειού των γενεθλίων της θά πέση σ' ένα πηγάδι και θά πνιγή!» έτσι του είχε πη εκείνη τή νύχτα ή μυστηριώδης φωνή κι' αυτός που είχε πάντοτε ύπ όψι του την πρόφητεια, δέν άφηνε ούτε στιγμή από κοντά του την αναδεχτή του.

Μέσα στο σπίτι βασιλευε μιá ζηλευτή χαρά. Ο κουμπάρος προσέφερε ένα πλούσιο συμπόσιο και όλοι οί προσκαλεσμένοι διασκεδάζαν και γελοούσαν. Ή αναδεχτή όμως ουτε έτρωγε, ουτε γελοούσε.

— Δέν θέλω τίποτε, έλεγε κάθε τόσο, δέν μου χρειάζεται τίποτε.

Είχε μελαγχολήσει.

Ο νουνός της δέν κατώρθωνε να την διασκεδάση. Τίποτε δέν τής προκαλούσε το γέλιο. Δέν την έχωρουσε ό τόπος.

Προτού τελειώση το γεύμα σηκώθηκε και βγήκε στο δρόμο. Ο νουνός της την άκολούθησε.

Ή εκείνη προχωρούσε σαν κάποιος να την ώδηγούσε κι' έπήγαινε προς το πηγάδι.

Ο νουνός την την έφθασε την έπισσε από το μπράτσο και την κράτησε σφιχτά.

— Στάσου, Μάσσα! Νου πās;

Ή εκείνη όμως ρεφουγε από τα χέρια του, έτρεξε κατά το πηγάδι κι' έπεσε άπάνω στο δέρμα.

— Μάσσα! Μάσσα! τή φώναξε ό νουνός της.

Άλλά ή κόρη είχε πέσει στο πηγάδι. Και πνιγήκε γιατί αυτό ήταν το γραφτό της, γιατί έτσι το ήθελε ή Μοίρα, π' ό,τι γραφή δέν το ξεγράφει, αλλοίμονο!...

της, γιατί έτσι το ήθελε ή Μοίρα, π' ό,τι γραφή δέν το ξεγράφει, αλλοίμονο!...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

Η ΤΑΧΥΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ

Πάρα πάνω απ' όλες τις τεχνητές ταχύτητες, ό άνεμος, ύστερα βέβαια από τον ήλεκτρισμό, διατρέχει την μεγαλύτερα ταχύτητα, όταν τύχη να είνε δυνατός.

Ο Άγγλος καθηγητής των Φυσικών Έπιστημών κ. Χιρς, ανυλόντας την ταχύτητα του άνέμου, αναλύως τής έντασεώς του, καταλήγει στα εξής επιστημονικά συμπερασματα:

Ή έλαφρά αύρα διατρέχει 1 χιλιόμετρο την ώρα. Ο μικρός έλαφρός άνεμος 1 — 35 χιλιόμετρα την ώρα. Ο μετριος άνεμος 15 — 35 χιλιόμετρα την ώρα. Ο δυνατός άνεμος 35 — 55 χιλιόμετρα την ώρα. Ο πολύ δυνατός άνεμος 55 — 75 χιλιόμετρα την ώρα.

Ο θίαιος και έξαιρετικά ισχυρός άνεμος μπορεί να φθάση από 75 — 110 χιλιόμετρα, ή λαίλαψη περνάει τα 160 χιλιόμετρα και ό τυφώνας φθάνει πολλές φορές και τα 240 χιλιόμετρα!

Ένας τέτοιος τυφών έγένετο το 1885 στη Σκωτία, ό όποιος γκρέμισε μιá όλόκληρη τεραστία γέφυρα κατασκευασμένη από χάλυθα και έξετραχίασε μαζί της και το κατά τύχηνη διερχόμενο τραίνο εκείνη τή στιγμή, το όποιον άπετελείτο από 8 μεγάλα βαγόνια γεμάτα έμπορεύματα και επιβάτας.

Τα γραφεία του «Μπουκέτου» έχουν μεταφερθή εις την οδόν Γερμανού Παλαιών Πατρών 56 (έναντι πλατείας Κλαυθμώνος) εις την διεύθυνσιν αυτήν πρέπει ν' άπευθύνωνται οί φίλοι άναγνώσταί μας, όσοι έπιθυμούν ν' άποκτήσουν τας έκδοσεις μας ή παλαιότερα φύλλα του «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Άριθμός Τηλεφώνου 26-135